

щабъ, Скобелевъ като прѣминъ въ тѣхъ прѣплува право подъ турскитѣ огнь. Прѣдъ очитѣ на неприятелскитѣ стрѣлци, тѣ уловихъ два баркаса съ минни, при което единътъ, разбитъ отъ артиллерийскитѣ гюллета, пренесохъ го чрезъ полегатостта подъ градъ коршуми и туй и дѣлото са раздирахъ около граватитѣ. Нѣкой си солдатинъ бѣше почнѣлъ да са върти, като са кланяше на първиятъ пролѣтъ коршумъ.

— Позвайница ли срѣщашъ?... Но, поклони ѝ са още веднѣжъ на прощаване.... Повече, братко, съ него нѣма да са видишь.... Срамъ, прѣдъ турскитѣ коршумъ глава да прѣкланяшь!.... Ето какъ трѣбва да стоишь подъ огнѣтъ, видишь!

И до гдѣто другитѣ тегляхъ лодкитѣ — Скобелевъ стоеше въ най опасно мѣсто, гдѣто бѣше отпратенъ огнѣтъ отъ неприятелскитѣ брѣгъ.... Куршумитѣ до самитѣ му крака са заривахъ въ земята, други около главата му откъсваха клонове съ листата — той и не са мръднуваше.

— Защо вий това? попитаха го.

— Трѣбваше да са избавятъ лодкитѣ.... Солдатитѣ бързали бихъ твърдѣ много и пищо не направили бихъ. Но, а тукъ глѣдатъ генерала стои нацрѣдъ. Тѣмъ е по легко отъ подиръ да работятъ.... Не е тѣй страшно. Отъ какво тѣ ще са боятъ, ако азъ не са боя — на всякъждѣ примѣра е нужденъ.

— Но, ще та убиятъ?... И въ какво праздно дѣло.....

— Азъ не съмъ привикнѣлъ да дѣля дѣлата на праздни и не праздни. Всяко, за което азъ са завзимамъ, е сериозно за мене.... А ако младитѣ солдати забѣлѣжатъ, че генералитѣ кожата си пазятъ, то и тѣ за своята тѣй сжщо ще са скѣлятъ.

VI.

Чрезъ нѣколко дена послѣ това генералтѣ почнѣ да прави своитѣ знаменити опити, като са стараеше да прѣплува Дунава на конь.

— Неужели вий не са боите, обърнѣ са къмъ него единъ новичекъ на военното дѣло — въ дипломатически мундиръ.